

Alexandra Bracken

Een onzeker licht

The Darkest Minds-trilogie 3

Karakter Uitgevers B.V.

Proloog

ZWART IS DE KLEUR DIE helemaal geen kleur is.

Zwart is de kleur van de verlaten doodse kinderkamer. Het donkerste uur van de nacht waarin je in je bed gevangen wordt gehouden en in weer een nachtmerrie stikt. Het is een uniform dat om de brede schouders van een boze, jonge man spant. Zwart is de modder, het naakte oog van de camera die elke ademhaling in de gaten houdt, de zachte trillingen van het hek dat omhoog reikt en naar de hemel klauwt.

Het is een weg. Een vergeten nachtlucht die wordt doorboord door vervaagde sterren.

Het is de loop van een nieuw pistool dat op je hart wordt gericht.

De kleur van Chubs' haar, Liams kneuzingen, Zu's ogen.

Zwart is de belofte van morgen, uitgemolken door leugens en haat.

Verraad.

Ik zie het terug in een kapot kompas, voel het in de verdovende greep van rouw.

Ik vlucht, maar het blijkt mijn eigen schaduw te zijn. Jagend, verslindend, vervuilend. Het is de knop waar niemand ooit op had mogen drukken; de deur die niemand ooit had mogen opendoen; het geronnen bloed dat niet weg kan worden gewassen. Het zijn de verkoolde overblijfselen van gebouwen. De auto verscholen in het bos, wachtend. Het is de rook.

Het is het vuur.

De vonk.

Zwart is de kleur van het geheugen.

Het is onze kleur.

De enige die ze zullen gebruiken om ons verhaal te vertellen.

1

DE SCHADUWEN WERDEN LANGER NAARMATE ik het centrum van de stad verder achter me liet. Ik liep in westelijke richting, naar de ondergaande zon die het laatste restje dag in vuur en vlam zette. Dat vond ik vreselijk aan de winter, dat de avond meer en meer van de middag afsnoepte. De door smog grauwe lucht van Los Angeles was doordrongen van donkere vegen paars en grijs.

Onder normale omstandigheden was ik blij geweest met de extra beschutting terwijl ik me door het eenvoudige stratenstelsel weer naar onze huidige uitvalsbasis begaf. Maar door het puin van de aanval, de positionering van nieuwe militaire posten en detentiecentra en de opstopping van de nu nutteloze auto's die geraakt waren door de elektromagnetische puls, was het aanzicht van de stad zo dramatisch veranderd dat je zelfs na een klein stukje lopen al hopeloos kon verdwalen. Zonder de nevelige gloed van lichtvervuiling moesten we tijdens een nachtelijke verkenning op de verre lampen van militaire konvoien vertrouwen.

Ik keek snel om me heen en drukte een hand tegen mijn jaszak om te controleren of de zaklamp en het dienstwapen daar nog in zaten; beide met dank aan een soldaat genaamd Morales. Die zou ik alleen in geval van uiterste nood gebruiken. Ik was niet van plan gepakt te worden; niemand zou mij door het donker zien rennen. Ik moest nodig terug naar de basis.

Een uur geleden had soldaat Morales de pech gehad mijn pad te kruisen toen ze na haar patrouille alleen de snelweg verliet. Ik had me daar al voor zonsopkomst achter een auto verschanst die op zijn kant lag en had de hoger gelegen weg als een elektrische stroom zien glinsteren onder een constante vloed van kunstlicht. Elk uur had ik het aantal geüniformeerde figuurtjes geteld dat zich over het stuk bewoog dat het dichtst bij mij lag. Ze slalomden tussen de pick-ups en Humvees door die bumper aan bumper stonden en zo een soort barrière vormden. Mijn spieren

raakten verkramp, maar ik onderdrukte de neiging om ergens anders te gaan posten.

Het was de moeite meer dan waard geweest. Eén soldaat, en de ontmoeting had me niet alleen de spullen opgeleverd om veilig terug te keren naar de basis, maar ook de kennis over hoe we eindelijk – eindelijk – veilig uit deze verrekte stad konden vertrekken.

Ik keek twee keer om me heen voor ik over de berg bakstenen klom die ooit de voorgevel van een bankfiliaal had gevormd, en siste van de pijn toen de zijkant van mijn hand aan iets scherps bleef hangen. Ik gaf het voorwerp geïrriteerd een schop – een metalen C die uit het logo was gevallen – en had daar meteen spijt van. Het schrapende, kletterende geluid weerkaatste tegen de omliggende gebouwen en maskeerde bijna de vage stemmen en schuifelende voetstappen.

Ik dook weg achter wat er over was van het gebouw en ging op mijn hurken zitten achter de eerste de beste muur die niet op instorten stond.

‘Veilig!’

‘Veilig...’

Ik keerde me om en hield de voortgang van de soldaten in de gaten die aan de andere kant van de straat liepen. Ik telde de helmen – twaalf – toen ze zich verspreidden om de verschillende ingangen van kantoorgebouwen en winkels te verkennen waar het glas was ingeslagen.

Dekking?

Ik keek om me heen, nam snel elk stuk omgegooid, geblakerd meubilair in me op en liet me onder een van de donkere houten bureaus glijden. Het knarsende geluid van gruis op de stoep buiten klonk harder dan dat van mijn eigen snelle ademhaling.

Ik bleef zitten waar ik zat. Mijn neusgaten brandden door de stank van rook en as en benzine. Ik spitste mijn oren en volgde de stemmen tot die helemaal waren vervaagd. Door de spanning had ik een knoop in mijn maag toen ik langzaam onder het bureau uit schoof en naar de ingang kroop. Ik zag de patrouille-eenheid verderop op de weg tussen de ravage door lopen, maar ik kon geen minuut langer wachten.

Toen ik in de herinneringen van die soldaat had gespit en de benodigde informatie had verzameld, voelde dat alsof er eindelijk een blok

beton van mijn borst was gerold. Ze had me de gaten in de verdediging van de snelweg laten zien, alsof ze er een kaart bij had gepakt en die daar met dikke zwarte strepen op had aangegeven. Daarna was het slechts een kwestie geweest van mezelf uit haar geheugen wissen.

Ik wist dat de voormalige Kinderalliantie-agenten pissig zouden zijn dat dit daadwerkelijk gelukt was. Hun eigen pogingen waren niet geslaagd en in de tussentijd hadden hun strooptochten steeds minder voedsel opgeleverd. Cole had steeds geprobeerd ze over te halen om het mij te laten proberen, en de andere agenten waren er uiteindelijk mee akkoord gegaan op voorwaarde dat ik alleen zou gaan, om 'verhoogd risico' op gevangenneming te vermijden. We hadden al twee agenten verloren die niet goed hadden opgelet tijdens hun 'stadswandeling'.

Ik was niet roekeloos, maar ik was wél wanhopig aan het worden. Het werd tijd dat we ergens anders naartoe gingen, anders zou het leger ons uithongeren tot we ons overgaven.

Het Amerikaanse leger en de Nationale Garde hadden een ware barrière opgericht rond het centrum van Los Angeles door het uitgebreide snelwegstelsel te gebruiken. De betonnen monsters vormden een strakke cirkel om de binnenstad, en sloten ons zo af van de buitenwereld.

Highway 101 leidde naar het noorden en oosten, de I-10 naar het zuiden en de 110 naar het westen. We hadden misschien kunnen ontsnappen als we meteen waren vertrokken nadat we uit de puinhoop waren geklommen die het hoofdkantoor was geworden, maar... hier was dus dat woord van toepassing dat Chubs altijd gebruikte: shock. Hij zei dat het een wonder was dat we überhaupt iets gedaan konden krijgen.

Ik had de rest echter moeten dwingen om te vertrekken, in plaats van in te storten. Dat had ik moeten doen. Dat had ik ook gedaan... als ik niet aan zijn gezicht had gedacht, daar beneden in het donker, ingesloten. Ik drukte de rug van mijn hand tegen mijn ogen en zette me schrap tegen de misselijkheid en die stekende pijn achter in mijn schedel.

Denk aan iets anders, maakt niet uit wat.

Die terugkerende hoofdpijn was ondraaglijk; zoveel erger dan toen ik nog had geprobeerd mijn talent te beteugelen.

Ik kon niet stoppen. Ik onderdrukte dat holle gevoel in mijn benen en

ging min of meer joggend verder. Die zeurende vermoeidheid trok door mijn hele lichaam en mijn oogleden voelden zwaar aan, maar de adrenaline hield me in beweging, ook al voelden sommige lichaamsdelen aan alsof ze het elk moment konden begeven. Ik kon me niet herinneren wanneer ik voor het laatst zo diep had geslapen dat ik aan de nachtmerrie om ons heen had kunnen ontsnappen.

Het asfalt was gebarsten en lag vol met bergen beton die het leger nog moest opruimen. Hier en daar kwam ik wat kleurrijke voorwerpen tegen: een rode naaldhak, een tas, een fiets, allemaal achtergelaten en vergeten. Sommige objecten waren door de ramen van de gebouwen naar buiten gevlogen; door de hitte van de ontploffingen waren ze deels zwartgeblakerd. De nutteloosheid van de verwoesting was misselijkmakend.

Terwijl ik rennend de volgende kruising overstak, wierp ik snel een blik op Olive Street. Mijn aandacht werd getrokken door de gloed van Pershing Square, drie kruisingen verderop.

Het voormalige park was haastig tot een interneringskamp omgebouwd terwijl de in puin liggende stad nog rookte. De arme mensen achter die hekken waren in de nabijgelegen gebouwen aan het werk geweest toen president Gray zijn aanval had ingezet op de Kinderalliantie en de Federale Coalitie, het kleine groepje voormalige politici dat zich tegen hem had verenigd. Hij had zogenaamd wraak genomen omdat een of beide partijen een rol hadden gespeeld bij de meest recente aanslag op zijn leven.

We hadden al die kampen in de gaten gehouden om erachter te komen of Cate en de anderen daar waren, hadden toegekeken terwijl er steeds meer burgers tegen hun wil werden vastgezet.

Maar Cate was nergens te bekennen. Als het haar en de agenten die het hoofdkantoor voor de aanval hadden verlaten niet was gelukt de stad uit te komen, dan zaten ze zo goed ondergedoken dat wij ze niet konden vinden. Zelfs niet met onze noodcontactprocedures.

Nog een klein militair konvooi; op twee straten afstand hoorde ik het krassende, krakende geluid van de radio's en de knarsende banden al. Ik onderdrukte een gefrustreerde kreun en dook achter een uitgebrande

suv tot de soldaten me voorbij waren; grijs stof waaide op door het gestamp van hun laarzen. Ik ging staan, klopte mijn kleren af en rende verder.

Wij – de Alliantie, of wat er dan ook nog van ons over was – veranderden om de paar dagen van plek en bleven nooit lang in een pakhuis. Als we op zoek gingen naar eten of water of als we de kampen in de gaten hielden en er was ook maar het vermoeden dat iemand ons terug was gevolgd, dan verhuisden we. Dat was slim, dat viel niet te ontkennen, maar ik vergat soms waar we op een gegeven moment zaten.

De stilte, zoveel beklemmender nu ik me in het oostelijke deel van de stad bevond, was veel zenuwslopende dan de symfonie van de schoten van machinegeweren, pistolen en andere vuurwapens die de lucht bij Pershing Square had gevuld. Ik klemde mijn hand om de zaklamp, maar ik kon me er niet toe zetten om die uit mijn zak te halen. Zelfs niet toen ik struikelde en met mijn elleboog langs een gepleisterde muur schraapte. Ik keek omhoog naar de hemel. Nieuwemaan. Dat kon ook niet anders.

Een unheimisch gevoel, datzelfde gevoel dat me al weken lastigviel en me allerlei duistere dingen influisterde, was nu als een brandend mes in mijn borst; het drong langzaam dieper door, sneed door alles op zijn pad heen. Ik schraapte mijn keel en probeerde de giftige lucht uit mijn longen te krijgen.

Bij de volgende kruising dwong ik mezelf stil te staan. Ik dook de nis bij een oude geldautomaat in.

Diep inademen, dacht ik streng.

Ik schudde mijn armen en handen los, maar dat logge gevoel bleef. Ik deed mijn ogen dicht en luisterde naar een helikopter die in de verte razendsnel door de lucht denderde. Mijn instinct – dat aanhoudende, treiterende instinct – zorgde ervoor dat ik rechts af sloeg op Bay Street in plaats van Alameda Street te volgen tot ik bij de kruising met Seventh Street kwam. Die laatste route naar onze huidige basis op Jesse Street en Santa Fe Avenue was korter; de snelste manier om de anderen de details te vertellen, een plan te bedenken en te vertrekken. Maar als iemand me in de gaten hield of me volgde, dan zou ik hem of haar op

Seventh Street van me af kunnen schudden. Mijn benen bewogen haast als vanzelf sneller en brachten me in oostelijke richting naar de Los Angeles-rivier.

Iets verder zag ik op Mateo Street schaduwen in de richting van Seventh Street bewegen. Mijn moordende tempo kwam tot een abrupt eind; ik strekte mijn handen voor me uit om mezelf op te vangen tegen een brievenbus voor ik languit op straat belandde. Mijn adem ontsnapte me als een harde zucht.

Dat was op het nippertje.

Dit kwam er nou van als ik niet de tijd nam om te controleren of de omgeving wel veilig was. Ik voelde mijn bonkende hartslag terug in mijn slapen en wreef er met mijn vingertoppen over. Er zat iets warmes en plakkerigs op mijn voorhoofd, maar ik had er gewoon de puf niet voor om me daar druk om te maken.

Ik liep voorovergebogen verder en probeerde te zien welke kant de troepen op gingen. Ze waren al veel te dicht in de buurt van onze basis; als ik nu terugging, de andere kant weer op, zou ik misschien heel snel naar het pakhuis kunnen rennen om de anderen te waarschuwen dat we moesten gaan.

Maar... ze stonden daar maar te staan op de hoek van de kruising. Ze liepen toen naar de kapotte etalage van een ijzerwarenwinkel en stapten zo over het lage muurtje het gebouw in.

Ik hoorde gelach, stemmen... en mijn bloed leek in mijn aderen te bevriezen. Dat waren geen soldaten.

Ik liep de hoek om, naar die winkel toe, liet een hand langs de muur glijden tot ik bij het open kozijn kwam en ging op mijn hurken zitten.

‘... waar heb je dit gevonden?’

‘Goeie shit, man!’

Er werd nog meer gelachen.

‘O, god, ik had nooit gedacht dat ik zo verrekte blij zou zijn om bagels te zien...’

Ik keek om het hoekje.

Daarbinnen zaten drie van onze agenten – Ferguson, Gates en Sen – op hun hurken met een kleine verzameling eten voor zich. Gates, een

voormalig marinier, trok zo hard een zak chips open dat die bijna door-midden scheurde.

Ze hebben eten.

Ik kon mijn ogen niet geloven.

Ze zitten hier gewoon te eten.

Het ongeloof was zo verlamvend dat er maar ruimte was voor één gedachte tegelijk.

Ze brengen het niet mee terug voor ons.

Gebeurde dit elke keer als er een groep op pad ging? De agenten hadden er echt op gestaan dat zij op zoek gingen naar eten. Waarschijnlijk, zo had ik gedacht, omdat ze bang waren dat als een van de kinderen werd opgepakt, die meteen zou vertellen wat de huidige locatie van de groep was. Maar was dit dan de echte reden? Zodat ze eerste keus hadden uit wat ze ook maar zouden kunnen vinden?

Kille woede deed mijn vingers tot klauwen verstrakken. Mijn gebroken nagels drukten in mijn handpalmen; die pijn droeg alleen maar bij aan dat woeste, kolkende gevoel in mijn buik.

‘God, wat lekker,’ zei Sen. Ze was een beest van een vrouw: lang en gespierd met een strakke, tanige huid. Ze keek altijd alsof... alsof ze wist waar alle lijken begraven lagen, omdat ze die zelf met aarde had toege-dekt. Als ze al de moeite nam om tegen een van de jongeren te praten, dan was dat meestal met een lomp bevel om onze bek te houden.

Ik wachtte de stilte af die daarop volgde en werd met de seconde pissiger.

‘We kunnen maar beter teruggaan,’ zei Ferguson, en hij maakte aan-stalten om overeind te komen.

‘Ze redden zich wel. Zelfs als Stewart eerder terug is, dan is Reynolds er nog om ervoor te zorgen dat hij niet weer zijn mond voorbijpraat.’

‘Ik maak me meer zorgen om...’

‘Die bloedzuiger?’ zei Gates met een diepe lach. ‘Die komt pas als laatste binnen. Als ze al terugkomt.’

Toen ik dat hoorde trok ik mijn wenkbrauwen op. Bloedzuiger? Ik? Dat was een nieuwe. Ik had veel ergere dingen naar mijn hoofd geslin-gerd gekregen; het idee dat ik niet zonder betrap te worden een ommetje door de stad kon maken, vond ik nog het meest beledigend.

‘Ze is veel waardevoller dan de anderen,’ wierp Ferguson tegen. ‘Het is alleen een kwestie van...’

‘Het is een kwestie van helemaal niets. Ze gehoorzaamt niet en daardoor is ze een blok aan het been.’

Een blok aan het been.

Ik drukte een vuist tegen mijn mond en probeerde de gal in mijn keel weg te slikken. Ik wist hoe de Alliantie omging met een ‘blok aan het been’. Ik wist ook hoe ik elke agent zou aanpakken die zou proberen zich van mij te ontdoen.

Sen leunde naar achteren en zette haar handen op de tegels. ‘Het plan blijft hetzelfde.’

‘Mooi.’ Gates verfrommelde de lege chipszak. ‘Hoeveel van dit spul nemen we mee terug? Ik zou nog wel een bagel lusten...’

Een bak zoute stengels en een zak hotdogbroodjes. Dat namen ze mee terug voor zeventien tieners en het handjevol agenten dat had moeten achterblijven om op te passen, terwijl de anderen eropuit waren gegaan om eten en informatie te verzamelen.

Toen ze weer opstonden, drukte ik me met mijn rug plat tegen het gebouw. Ik wachtte tot ze weer over het muurtje waren gestapt en om zich heen hadden gekeken. Mijn handen waren nog steeds tot vuisten gebald toen ik opstond en de achtervolging inzette, waarbij ik ervoor zorgde zeker een halve straatlengte tussen ons in te houden tot het pakhuis eindelijk in zicht kwam.

Voor ze die laatste straat overstaken, hield Sen een aansteker boven haar hoofd. Een enkel vlammetje dat de agent die op het dak zat kon zien. In reactie daarop werd er zacht gefloten; het signaal dat het veilig was om binnen te komen.

Ik legde rennend de afstand tussen ons af voordat de vrouw de anderen de brandtrap op kon volgen. ‘Agent Sen!’ Mijn stem was een ruwe fluis-tering.

De vrouw keek om, een hand op de ladder, met de andere reikte ze naar het pistool in de holster van haar strijdtrusting. Het duurde even voor ik besepte dat ik zelf tijdens de hele achtervolging mijn hand om het pistool in mijn jaszak geklemd had gehouden.

‘Wat?’ snauwde ze, terwijl ze naar Gates en Ferguson gebaarde dat ze door moesten lopen.

Niet zo blij om mij hier te zien, hè?

‘Ik moet je iets vertellen... Het is...’ Ik hoopte maar dat ze zou denken dat mijn stem beefde door angst, en niet door de woede die ik bijna niet onder controle kon houden. ‘Ik kan het niet tegen Cole zeggen; ik weet niet of ik hem kan vertrouwen.’

Dát trok haar aandacht. Haar tanden blonken in het donker. ‘Wat is er?’ vroeg ze.

Nu glimlachte ik. En toen ik keihard haar geest binnendrong, kon het me niets schelen of die brak of niet. Ik ragde door herinneringen heen van stapelbedden, trainingen, het hoofdkantoor en agenten, gooide de beelden sneller opzij dan ze zich in mijn geest konden manifesteren. Ik voelde haar schokken en trillen door de kracht van mijn aanval.

Ik wist meteen dat ik datgene te pakken had waar ik naar op zoek was geweest. Ze had het zich zo levendig voorgesteld, had het met zo’n kwaadaardige efficiëntie gepland dat zelfs ik die had onderschat. Alles had een onnatuurlijke doffe glans, als verwarmde was. Auto’s dropen het beeld in, gezichten van de jongeren die half verscholen gingen achter knevels. Kakikleurige militaire kleding. Zwarte uniformen. Een ruil.

Ik hapte naar lucht toen ik weer terug was in de realiteit; ik kreeg niet snel genoeg zuurstof in mijn longen, maar ik was nog net alert genoeg om haar geheugen te bewerken, om een valse herinnering achter te laten in plaats van de laatste paar minuten. Ik wachtte niet tot ze was bijgekomen maar liep langs haar naar de ladder.

Cole...

Mijn gedachten gingen te snel; het werd bijna zwart voor mijn ogen.

Dit moet ik Cole vertellen.

En ik moest maken dat ik wegkwam bij die agent voor ik toegaf aan de angstaanjagend reële verleiding om hier en nu een kogel door haar kop te jagen.

Want ze vond het niet genoeg om ons eten te ontzeggen, om te dreigen ons achter te laten als we niet stiller waren, als we ons niet sneller bewogen of de rest niet bijhielden. Ze wilde voor eens en altijd van ons af,

wilde onze leibanden aan die ene groep overhandigen waarvan ze dacht dat die ons echt de baas kon.

En ze wilde de beloning die ze voor ons zou krijgen opstrijken om er haar volgende aanval mee uit te voeren.

Lees ook van Karakter Uitgevers B.V.

Alexandra Bracken

De overlevenden

Deel 1 in de Darkest Minds-trilogie

Als het einddoel van de reis in zicht is en dromen bereikbaar lijken, wordt Ruby geconfronteerd met een verschrikkelijke keuze waardoor ze haar enige kans op een normaal leven zal moeten opgeven...

Als Ruby op haar tiende verjaardag wakker wordt, is iets in haar anders dan de dag ervoor. De verandering zorgt ervoor dat Ruby naar Thurmond, een zwaarbewaakt heropvoedingskamp wordt gestuurd. Ze heeft weliswaar de mysterieuze ziekte overleefd die als een epidemie onder de jongeren van Amerika rondwaarde, maar ze heeft er iets angstaanjagends voor in de plaats gekregen: bovennatuurlijke krachten die oncontroleerbaar zijn. Als Ruby zestien is, behoort ze tot de gevaarlijkste tieners in het land.

Wanneer de waarheid over haar nieuwverworven kwaliteiten naar buiten komt, weet Ruby op het nippertje uit Thurmond te ontsnappen. Ze sluit zich aan bij een groep tieners die uit hun eigen, gelijksoortige kamp zijn ontsnapt: Zu, een jong meisje dat door haar verleden wordt achtervolgd; Chubs, een afstandelijk genie; en Liam, hun onverschrokken leider, die direct valt voor Ruby. Maar hoe graag ze ook samen met hem een leven zou willen opbouwen, Ruby kan het risico niet lopen om hem te dichtbij te laten komen. Niet na wat er met haar ouders is gebeurd...

ISBN 978 90 452 0928 9 | ISBN e-book 978 90 452 1366 8

Onvergetelijk

Deel 2 in de Darkest Minds-trilogie

Ruby heeft nooit gevraagd om de superpowers die haar bijna het leven kosten. Nu moet ze die dagelijks gebruiken in haar strijd om een corrupte regering ten val te brengen...

Wanneer Ruby een verontrustend geheim te horen krijgt, begint ze aan haar gevaarlijkste missie: ze moet de Children's League verlaten en alleen verder trekken. Cruciale informatie over de ziekte die Ruby en de anderen heeft gemaakt tot wat ze nu zijn, heeft alle vernietigingspogingen overleefd. De waarheid ligt slechts op één plaats opgeslagen: een USB-stick in de handen van Liam Stewart, de jongen met wie Ruby ooit verder wilde en die haar heeft laten vallen als een baksteen.

Als ze wanhopig wetteloos het land doorkruist om Liam te vinden en antwoorden te krijgen op de catastrofale situatie, wordt ze heen en weer geslingerd tussen oude vrienden en haar belofte aan de League. Ruby zal alles doen om de mensen van wie ze houdt te beschermen. Maar wat als het winnen van de oorlog betekent dat ze zichzelf voorgoed kwijtraakt?

ISBN 978 90 452 1555 6 | ISBN e-book 978 90 452 1376 7